

det samme sige, at vi er ikke ovre i noget, der minder om hverken planøkonomi eller kommandoøkonomi, som jeg forstod at hr. Frank Aaen til dels er inde på.

Vi støtter, at regeringen fastholder en stabil økonomisk politik med lav inflation, lav rente, nedbringelse af underskuddet på statsbudgettet, nedbringelse af statsgælden og dermed forhåbentlig også en stabil valutakurs.

Vi ved, at finansmarkedet følger regeringens økonomiske politik nøje og også reagerer på den.

Dermed kan vi også bekræfte, at finansmarkedet spiller en vigtig rolle for regeringens økonomiske politik. Der er som sagt tale om gensidighed.

Med hensyn til dagsordensforslaget stillet af Enhedslisten og SF kan jeg kort sige, at det vil vi stemme imod.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg forstår simpelt hen ikke, hvorfra hr. Per Kaalund fik fat i ordet planøkonomi. En afgift på valutahandel har jeg sågar set hr. Jens Risgaard Knudsen foreslå. Det er vist ikke særlig planøkonomisk, hvad der plejer at komme fra hans mund. Vedrørende spørgsmålet om at oprette alternative kreditsituationer, jamen det gør vi jo på så mange områder, hvor vi finder, at der er nogle ting, vi gerne vil støtte på den ene eller anden måde. Jeg kan ikke se, at det skal affærdiges som værende planøkonomi.

Når hr. Per Kaalund siger, at man er indstillet på at gøre noget ved spekulatoren, kunne jeg godt tænke mig at vide, hvad argumentet så er for, at man stemmer imod et dagsordensforslag, der bare i al beskedenhed opfordrer regeringen til at undersøge mulighederne for at begrænse spekulatørens skadevirkninger. Det kunne jeg godt tænke mig at få et svar på.

Christian Mejdahl (V):

Når jeg nu opmærksomt har lyttet til økonomiministerens svar på Enhedslistens forespørgsel, må jeg erkende, at mange af de ord og formuleringer, som ministeren brugte, godt kunne have været Venstres. Vi ville måske nok have sat dem sammen på en lidt anden måde, og vi ville have præciseret nogle ting kraftigere, men linjen kan vi genkende.

Men jeg tyktes, der manglede noget. Der skal noget mere med, før billedet efter min opfattelse står helt klart og skarpt, og derfor vil jeg nævne

tre ting, som jeg synes skal præciseres. Det første er den finansielle sektor, det andet er den økonomiske politik, og det tredje er fremtiden.

For det første var den finansielle sektor for længe om at opfange signaler om, at »vejbanen var blevet kold og glat«. Der gik for lang tid, før det gik op for både pengeinstitutter og realkreditinstitutter, at vi var vidne til en opbremsning, hvor lavinflation, løntilbageholdenhed og kartoffelkur gjorde det sværere for danskerne at betale og klare de forpligtelser, de havde sat sig for.

Men den finansielle sektor viste også ved den lejlighed sin robusthed og unikke struktur ved alligevel selv at klare skærrerne uden væsentlige tab for obligationsejere og opsparere. Sektoren fejede i det store og hele op efter sig selv, i modsætning til hvad vi var vidne til i vore nabolande. Det tykkes vi i Venstre var flot klaret trods alt. Det tog hårdt på egenkapital og reserver, men nu går det den rigtige vej. Det skaber optimisme, og det øger risikovilligheden og konkurrencen til gavn for opsparere og låntagere – kort sagt: Vi har et godt kapitalmarked.

For det andet vil jeg sige, at den økonomiske politiks betydning skal understreges kraftigere, end økonomiministeren gjorde. Regeringen bør skrive sig bag øret, eller hvor den nu skriver sådanne ting, som den aldrig må glemme, at den gør klogt i at føre økonomisk politik og politik i det hele taget med De Konservative og Venstre. Selv om forespørgslen går på finansmarkedets betydning for den økonomiske politik, vil jeg alligevel vende det sådan, at en sådan politik vil give den største tillid til finansmarkedet og til den førte politik.

Venstre er parat til at hjælpe regeringen med de ædle målsætninger, som økonomiministeren omtalte i sin besvarelse, målsætninger om lav inflation, begrænsning af statsunderskuddet og begrænsning af gældsætningen for at få en stabil valutakurs. Men forudsætningen for denne hjælpsomhed er, at vi får indflydelse på den politik, som skal føres. Der er også andre politikker end dem, økonomiministeren nævnte, som i allerhøjeste grad spiller ind over for økonomien som helhed.

Det tredje, jeg vil sige, er, at ministeren ikke ser langt nok frem. Hun gav i hvert fald ikke udtryk for det. Ministeren sagde, hvis jeg hørte rigtigt, at der ikke er tvivl om, at internationalt samvirke og gensidig forståelse styrker Danmarks muligheder for at være med til at sætte dagsordenen for udformningen af de internatio-